

Complements de nom

Vet aquí uns quants exemples, es-pigolats dels textos dels nostres bons escriptors, de complements de nom, formant part integrant d'un grup nominal que fa de complement directe (o de subjecte), representats pel pronom *en*:... als quals la solució proposada no ha tingut la sort de plaure, o potser ni tan sols els n'ha arribat la notícia (P. Fabra, *Literats i gramàtics*); *El gust: vet aquí un sentit que en ell mateix no s'hereta; però és transmissible un joc de criteris que n'asseguri millor l'educació en cadascú* (C. Riba, pròleg al Diccionari Fabra); *He demanat que me n'interpretessin l'abast (d'unes pintures)* (J. V. Foix, *Del «Diari 1918»*); *Ell mateix ens n'explica les raons (de la seva preferència) en el record-dedicatòria de la primera història* (J. Molas, pròleg a *Primera història d'Esther*).

Però són també abundants els exemples en què hom ha prescindit de l'ús del pronom *en* i ha recorregut a un terme possessiu: *L'anglès, malgrat la seva forta fransecització, que afecta enormement el seu lèxic...* (P. Fabra, *L'obra de depuració del català*); *...ha de defugir tota artificiositat que dificultés la seva difusió* (P. Fabra, *De la depuració de la llengua literària*); *...la disposició tipogràfica de tots els materials en peu d'igualtat fa arriscada la seva consulta...* (C. Riba, pròleg al Diccionari Fabra); *Aquet acte, potser no massa intel·ligent, revela amb prou vigor la seva fisíonomia moral* (S. Espriu, introducció a *Primera història d'Esther*).

Tractant-se de complements d'objecte, aquesta doble possibilitat té lloc únicament quan depenen de verbs de règim directe; en canvi, tal com deïem ahir, si depenen de verbs que exigeixen una preposició, no sembla possible de representar per mitjà del pronom *en* la part determinant d'aquests complements (això és, el complement de nom), i hom recorre aleshores sia a un terme possessiu, sia a l'ús d'un sinònim d'aquest element determinant, per tal de no repetir el nom que ja ha estat esmentat abans: *Vull dir tergiversar la intenció de Pompeu Fabra i atribuir al seu Diccionari un abast que no es pretengué mai de donar-li* (C. Riba, pròleg al Diccionari Fabra); *Però és segur que cap d'ells no tenia una idea exacta de la magnitud de la tasca a realitzar (en què tasca a realitzar és l'equivalent de treball de depuració, esmentat abans* (P. Fabra, *Filòlegs i poetes*).

Albert Jané